וילפינן מופנה משני צדדין ולהכי אפניה רחמנא לבהמה משני צדדין כי היכי דלא נגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא בריה דרבא מתני לה משמיה דרבי אלעזר לקולא כל גזרה שוה שאינה מופנה כל עיקר למדין ומשיבין מופנה מצד אחד לרבי ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי הכל למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין מופנה מצד אחד לשאינה מופנה כל עיקר נ"מ היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד ושאינה מופנה כל עיקר ולאו להאי אית ליה פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא שבקינן שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד אחד והכא מאי פירכא איכא משום דאיכא למיפרך מה לאדם שכן מטמא מחיים וכן א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן היינו טעמא דר"מ הואיל ונאמרה בו יצירה באדם א"ל רבי אמי אלא מעתה המפלת דמות הר אמו טמאה לידה שנאמר °כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה הר מי קא מפלת אבן היא דקא מפלת ההוא גוש איקרי אלא מעתה המפלת רוח תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמרה בו בריאה כאדם דכתיב °ובורא רוח וכי תימא לא מופנה מדהוה ליה למכתב יוצר הרים ורוח וכתיב ובורא רוח ש"מ לאפנויי א"ל דנין דברי תורה מדברי תורה *ואין דנין דברי תורה מדברי קבלה (אמר) רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן היינו טעמא דר"מ הואיל ועיניהם דומות כשל אדם אלא מעתה *המפלת דמות נחש תהא אמו טמאה לידה *הואיל וגלגל עינו עגולה כשל אדם וכי תימא הכי נמי ליתני נחש אי תנא נחש הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה דר"מ דלא כתיב ביה יצירה אבל בהמה וחיה לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי מומין קתני לה *את שגלגל עינו עגול כשל אדם לא קשיא הא באוכמא הא *בצירא רבי ינאי אמר היינו טעמא דר"מ הואיל ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקאמר ר"מ דמטמא אמר אביי *°בקריא וקיפופא ובשאר עופות לא מתיבי ר' חנינא בן (אנטיגנוס)*) אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה ודברי חכמים בעופות מאי עופות אילימא בקריא וקיפופא מ"ש בהמה וחיה דעיניהן הולכות לפניהן כשל אדם קריא וקיפופא נמי אלא פשיטא בשאר עופות מכלל דר"מ פליג בשאר עופות חסורי מיחסרא והכי קתני ר' חנינא בן (אנטיגנוס) אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה והוא הדין לקריא וקיפופא ודברי חכמים בשאר עופות שאף ר"מ לא נחלק עמהם אלא בקריא וקיפופא אבל בשאר עופות מודי להו והתניא א"ר אלעזר בר' צדוק המפלת מין בהמה וחיה לדברי ר"מ ולד ולדברי חכמים אינו ולד ובעופות תיבדק למאן תיבדק לאו לדברי ר"מ דאמר קריא וקיפופא אין שאר עופות לא אמר רב אחא בריה דרב איקא לא תיבדק לרבנן דאמרי קריא וקיפופא אין שאר עופות לא ומ"ש קריא וקיפופא מבהמה וחיה הואיל ויש להן לסתות כאדם בעא מיניה רבי ירמיה מר' זירא לר"מ דאמר בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא קבל בה אביה קידושין מהו למאי נפקא מינה לאיתסורי באחותה למימרא דחיי והאמר רב יהודה אמר רב לא אמרה ר"מ אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב אחא בר יעקב עד כאן הביאו רבי ירמיה לר' זירא לידי *גיחוך ולא גחיך נפא אמר רב יהודה אמר רב לא אמרה רבי מאיר אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב ירמיה מדפתי

אף

*) ס"א גמליאל [וכ"ה בתוס' לעיל ס: ד"ה והא]

עמוס ד

שם

להכי אפנייה רחמנא כו'. כרבנן: דלא תגמר ממופנה מצד אחד. משום דמשיבין וכאן יש להשיב מה לאדם שכן מטמא מחיים כדלקמיה: לקולא. דלא בעינן מופנה כולי האי: לרבנן. כיון דלמופנה מצד אחד למדין ומשיבין ולשאינו מופנה כל עיקר אמרינן דברי הכל למדין ומשיבין מאי איכא בין מופנה מצד אחד לשאינו מופנה כל עיקר: והכא מאי פירכא איכא. כלומר והכא בג"ש דתני לאדם· מה תשובה איכא דקאמרת דאיצא לך למיגמר מיניה דהוי מופנה משני צדדין משום דאין משיבין ולא נגמר בריאה בריאה מתנין משום דמופנה מצד אחד הוא ומשיבין ומאי איכא לך לאותובי: שכן מטמא מחיים. מקבל טומאה בחייו משכב או משאר טומאות דין הוא שתהא יולדתו טמאה לידה אלמא נאמר הלכך גבי דגים פרכינן ליה דמופנה מצד אחד הוא אבל גבי בהמה אע"ג דפירכא היא לא פרכינן לה הואיל ומופנה היא משני צדדין: וכן אמר רבי חייא כו'. אדרב יהודה אמר שמואל קאי: הר מי קמפלת. מי מפלא נפל גדול כהר: דמות אבן הוא דמפלת. חתיכת בשר דמות אבן גוש בעלמא מיקרי ולא חשיבא ביה ילידה: גוש. כמו (איוב ז) גוש עפר: הואיל ועיניהן. של חיה ובהמה: דומות לשל אדם. שחור שבעין הוא עגול בבהמה כשל אדם אבל דדגים לאו עגול הוא: והא גבי מומין תני לה. כלומר היכי אמרת דעין בהמה דומה לאדם והא גבי מומי הבכור קתני לה בבכורות (דף מ.) ושגלגל עינו· הוי מום ומדחשיב ליה מום גמלא שאין דרך בהמה להיות עיניה כאדם: באוכמא. שחור שבעין הוי עגול בבהמה כאדם והא דתני דהוי מום בצירא מקום מושב כל העין לא הוי עגול בבהמה כאדם ואי הוי עגול הוי מום דכל גוף של מושב העין קרוי גלגל כדאמרי' לקמן (דף כד.) ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוטמו ומפני שהוא עגול כגלגל: לפניהם. לאפוקי דגים דעיניהם בצדיהם וכן נחש: קריא וקיפופא. עוף הנועק בלילה ופניו דומה לאדם ועיניו לפניו: חסורי מיחסרא והכי קתני נראין דברי ר"מ בבהמה ובחיה והוא הדין לקריא וקיפופא. דעיניו הולכי' לפניו ואע"פ דפליגי רבנן עליה: ודברי חכמים. נראין לר"מ בשאר עופות דר"מ נמי מודה להו: והתניא. בניחותא: ומאי שנא קריא וקיפופא. דקאמר לרבנן דהוי ולד טפי משאר עופות לאו משום דעיניהם הולכות לפניהם הרי חיה ובהמה נמי דעיניהן הולכות לפניהם ופליגי רבנן: לסתות. לחיים וקופין כאדם מה שאין כן בבהמה ובחיה: למימרא דחיי. הא אמותה לא מיתסרא אלא בחייה דאין איסור אחות אשה אלא בחייה: ובמינו. כגון בהמה גמורה מתקיימת ובמינו הוא דמתקיים אבל איהו לא: לידי גיחוך. שחוק. בכל המכוולות הללו עסק ר' ירמיה להביא ר' זירא לידי שחוק ולא שחק דאסור לאדם שימלא פיו שחוק*) ור' זירא מחמיר טפי:

אף

*) [ברכות לא.]

[הגהות ולאדם רש"ל]

[שם: עינו עגול כשל אדם]

[תענית י: ב"ק כ:]

[לקמן כה.]

בכורות מ:

[גי' רש"י שנגלה בצירא פי' לחום הסובב את השחור עי' ערוך ערך גר ר"]

[גירסת הערוך בקריא וקיפופא תרגום של כוס וינשוף קריא וקיפופא עיין בערך קריא]

ס"א גמליאל

[תרגום יונתן של מקרא פרס נחכה פרס ושל ויסי כמלחק וכוס כמגחך ערוך ערך גחך]

מוסף רש"י

מדברי קבלה. נביאים וכתובים (ב"ק ב:).

באוכמא. שחור של עין הבהמה עגול כשל אדם (בכורות מ.).

בצירא. כל בית מושב העין והעוק והשירא קרי צירא, והוא ודאי אינו עגול כשל אדם (שם).

גליון הש"ס

גמ' בקריא וקיפופא · ויקרא י"א ואת הכוס ואת השלך ואת הינשוף מתרגם וקריי' ובוליטא וקיפופא :

וילפינן ממופנה משני צדדין · תימה ולשתוק מהפנאה דאדם דהשתא תנין לא מופנה כלל ובהמה מופנה בצד אחד ואין משיבין : יוצר הרים · ומופנה הוא כדקאמר בסמוך : ליתני נחש · ואע"ג דקתני חיה ונחש בכלל חיה כדכתיב (בראשית ג) והנחש היה ערום מכל חית השדה לאחר שנקצצו רגליו לא מיקרי חיה סתם אלא חיה הרומשת ולא הוי בכלל חיה דמתניתין : קריא וקיפופא · ג' מיני קיפוף יש הכוס והינשוף (ויקרא יא) מתרגמינן קריא וקיפופא והתנשמת נמי אמר באלו טריפות (חולין דף סג·) זו באות שבעופות ואמר אביי באות שבעופות קיפוף ועוד קיפוף מין חיה כדאמר בהרואה (ברכות נז:) כל מיני חיה יפין לחלום חוץ מן הקוף והקיפוף: לאיתסורי באחותה · לענין גופה לא בעי אם הבא עליה חייב משום אשת איש או אם חייב ההורגה דפשיטא ליה דאינה חיה ג' שנים שתהא בת ביאה ולא שנה שלא תהא טרפה ומיהו הוה מצי למבעי אם הרובע חייב סקילה כדין הבא על הבהמה : הואיל ובמינו מתקיים · אע"פ דדריש ג"ש דיצירה בעי טעמא הואיל ובמינו מתקיים דאפילו ולד גמור בענין מתקיים למעוטי ולד חתיכה או חסרה וא"ת והא גופו חיים ופניו אדם דאינו מתקיים ואמרינן בסמוך דכ"ע אדם הוי וי"ל דאע"ג דלא חיי לא בבהמה ולא באשה מ"מ גופו חיים כתיקונו ופניו אדם כתיקונו ואינו חסר מלומה:

ומלא

יח א מיי' פ"י מהלכות איסורי ביאה הלכה י:

יט ב מיי' פ"ב מהלכות איסורי מזבח הלכה ב:

[נפרש איסא וקפוד ושלי פרש"י שם איתם איסא כל מיני עופות ישין לאחוס חוץ מן קריא וקפופא וכן הגי' בערוך ע"ש בערך קריא ותע"ק]

תוספי הרא"ש

מיצירה דבהמה דהוי מופנה מצד אחד אבל השתא אייתר ליה הפנאה דאדם למעוטי דלא תלמוד תנין כלל מתוך גז"ש: והכא מאי פירכא איכא וא"ת אפילו אי ליכא פירכא נימא לרבנן נמי כמו לר' ישמעאל (לא) דשבקינן מופנה מצד אחד וילפינן ממופנה משני צדדין · וי"ל דלר' ישמעאל הוא דאמרי' הכי משום דהפנאה של צד השני שלא לצורך היא דלאו הכי אין משיבין הלכך לא באת אלא כדי להיות מופנה מצד אחד אבל לרבנן דהפנאה של צד השני לצורך הוא כדי שלא נשיב אם יש להשיב א) הלכך לא אמרינן מטמאה מחיים שבאתה להיות מופנה מצד אחד : מה לאדם שכן מטמא מחיים · ותימה בהמה תוכיח דלא מטמאת מחיים ומטמאה לידה וא"כ ניליף תנין בגז"ש מיצירה דבהמה וליכא למיפרך שמטמא מחיים · וי"ל דאיכא למיפרך מה לבהמה שכן מטמאת לאחר מיתה ותימה ונילוף מעוף טהור וי"ל מה לעוף שכן מטמא בגדים אבית הבליעה · וקשה ניליף מעוף טמא וי"ל דאיכא למיפרך מה לעוף טמא שכן עושין ממנו דבר המקבל טומאה כגון מהעצמות או מהעורות משא"כ בדגי הים כדתנן בפ' י"ז דכלים כל שבים טהור : דכתיב כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומופנה מדמצי למיכתב בורא רוח הרים : ואין דנין דברי תורה מדברי קבלה · וא"ת האמרי' לעיל דבתוספתא דבשבת יליף מקור מקור את מקורה הערה והנה מקור נפתח לבית דוד דהיינו דברי תורה מדברי קבלה וי"ל דשאני הכא דמצי למילף דברי תורה מדברי תורה הלכך לא ילפינן מדברי קבלה : ליתני נחש · ותימה והא קתני חיה ונחש בכלל חיה כדאמר בסנהדרין (וכל) [ואת כל נפש] החיה הרומשת לרבות הנחש וי"ל דלא הוי נחש בכלל חיה · והתם דריש לרבות את הנחש מדוה הרומשת על הארץ דמשמע החיה שנעשית רומשת והיינו נחש שהלך בקומה וקיפה נעשה הולך על גחון אבל סתם חיה לא הוי נחש בכלל : ליתני נחש · פי' ליתני נחש לחודיה דאין לפרש ליתני נחש בהדי בהמה וחיה דא"כ היכי קאמר אי תנא נחש ה"א בנחש הוא דפליגי דא"כ בהמה וחיה ועוף למאן קתני לה אי לר' מאיר דהשתא נחש דלא כתיב ביה יצירה קאמר ר' דהוי ולד בהמה וחיה ועוף דכתיב בהו יצירה מיבעיא · מיהו קשה ליתני נחש בהדייהו ולא הוה מצי למיפרך מידי וי"ל דלא ניחא ליה למיתני נחש בהדיה חיה דלמא אתי למיטעי ולמימר דנחש לא הוי בכלל חיה · והתם דרשינן וכל חיה הרומשת זה נחש : הא באוכמא הא בצירא בירושלמי גרס גלגלי אדם עגולים גלגלי בהמה ארוכין א"ר יוסי בר אבין באדם הלבן רבה על השחור ובהמה שחור רבה על הלבן : קריא וקיפופא · כוס וינשוף מתרגמינן קריא וקיפופא עוד יש קיפוף אחד בעופות ובפ' אלו טרפות תניא תנשמת זו בוואת שבעופות ואמר אביי בוואת שבעופות קיפוף שמו : לאיתסורי באחותה · הא דלא קאמר לענין נוגפה לחייב הבא עליה משום אשת איש או להתחייב ההורגה דמילתא דפשיטא היא דלא הוי כולי האי שתהא ראויה לביאה או לצאת מידי טרפה : למימרא דחיה · פרש"י דאין איסור אחות אשה אלא בחייה וקשה לפירושו דמצי לאקשויי בעיא דר' ירמיה לאסור חמותו ואליבא דמ"ד חמותו לאחר מיתה בשריפה וגם לכ"ע איסורא איכא הלכך נראה לפרש למימרא דחיי ונפיק מידי נפל דתפסי בה קידושין והא לא מצי למיבעי אם כזית ממנו מטמא באהל ועצם כשעורה אם מטמא דמילתא דפשיטא היא כיון דאמו טמאה לידה מטמא כמו נפל : לא אמרה ר' מאיר אלא הואיל ובמינו מתקיים · ותימה והא פירשנו לעיל טעמי מקרא דגמר יצירה יצירה וי"ל דמ"מ (ק"ו) צריך טעמא להתקיים דאפי' באדם בדבר שאין מתקיים לא חשיב לידה כדאמרינן כדי שינפל מן הזוי ומות · ותימה מאי קפריך לימא הא דקאמר הואיל ובמינו מתקיים היינו שמתקיים י"ב חדש אבל זה אינו מתקיים י"ב חדש אבל פחות מתקיים והוי כשריפה וי"ל דא"כ הו"ל למימר הואיל ובמינו חי אבל מדנקט מתקיים משמע דאין מתקיים כלל · ותימה לקמן דאמר גופו חייש ופניו אדם אינו אדם הא לא מתקיים בשום מקום כה"ג וי"ל דס"ם מה שיש בו מאדם ומתייש הוי כל אחד כתקנו · מיהו בירושלמי משמע דהוא עצמו הוי דגרסינן התם רבנן מקשו על דר' מאיר תפילה רשות ערוב עומד כראש דקל אומר לו בא הולך בא יבם והדר קאמר אראת מקשה לר' מאיר תיקשי לרבנן דאמר ר' יוחנן כולו אדם ופניו בהמה אינו ולד כולו בהמה ופניו אדם ולד כולו אדם ופניו בהמה שמרי יקורא

א) מילה דל"ל אם יש להשיב כמו דפרכינן מה לאדם שכן מטמא בחיים הלכך לא אמרינן שבאתה לדרוש וכו' ·

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones